

Ik kom thuis en voor dat ik zit of eet heb ik de bijl in mijn handen en loop ik vol vastberadenheid naar de tuin waar een berk horizontaal ligt over twee oude stoelen. Groen van het mos, de boom haar gebroken kleur verraadt de regen van afgelopen nacht. Ik meet en hak. De bijl gaat omhoog en begeleid ik met mijn beide handen op de steel naar beneden. Het is een ritme. Hoog, bas en draai en opnieuw. Het is een ritme in mijn lichaam, alles doet mee. Het zingt. Uit de stam klinkt een doffe bas en ik voel mijn benen op en neer gaan met de bijl die de hoge noten haalt met hulp van mij spieren. En mijn spieren, oh, die huilen bijna van het zingen. Ik weet niet of ze gelukkig zijn na een week te hebben gelegen en gehangen naast mijn stijve lichaam. Maar nu kom ik los en ben ik in beweging. Ik dans op de muziek van mijn werk.

Dan raak ik uitgeput, een vermoeiing en ik mis mijn doel. De bijl raakt de bast in plaats van de diepe kloof die ik uithak. Het hout dat zich losmaakt van haar moeder, deze friemelen en houtstof die wegschiet van haar oorsprong als een pas geboren kind dat te snel opgroeit. Sommig blijft liggen en schep ik met de hand er uit. En mijn hand, ik sta stil bij mijn hand. Ik zie nu mijn handen weer, en ik voel ze. Echte handen die van mij, als ik hak dan heb ik echte handen. Niet van die neppers die handen die voor lcd-schermen liggen en naast een lichaam bungelen, nee echte handen die iets kunnen, die iets doen. Handen die geleerd zijn, afgestudeerde handen die weten wat ze doen. Als een kind dat van haar school komt en vrolijk het leven ingaat als een wezen meer bewuste kennis. Zo zijn mijn echte handen, als wezens met een eigen geheugen.

Maar ook mijn armen en mijn benen en mijn rug voel ik plots tot leven komen, echte armen, met echte spieren, een echt lichaam. Wat ben ik blij een echt lichaam te hebben, een levens lichaam., Wat ben ik blij om te kunnen werken met en door dit lichaam dat al zo veel weet, dat al zo veel heeft geleerd.

Maar ik pauzeer, ik richt mijn blik op de stam voor mij en ik breng mijn rechterhand voor mijn ogen. Ik zie schrammen en bloed van een bramenstruik, die ook in de winter, wanneer zij geen vruchten heeft, mij weet te beschadigen. Nu ook mijn linkerhand waar het zwaaien van de zware bijl, hard en snel, mijn huid heeft gedraaid en verschoven, getwist als in een blaar. Dat je ziet dat je huid dieper is dan wat je ziet, dieper dan de modder en het stop of je vingertoppen, nog dieper dan de groeven van je vingerpriint. En ik zie een rode plek op het onderste kootje van mijn wijsvinger. Daar waar de bijl omheen draait heeft het mijn stroeve huid meegedraaid en losgescheurd. Als de korst van een pasteitje waar de vulling bijna uitvalt. De blauwe plek ligt dicht op de huid en schijnt een diep rood, als een brandblaar. Dan, aan de overzijde, op mijn duim een glimmende plek waar het lichaam zich repareert. Een blaar waar de huid is geknapt door het draaien van de houten steel van de bijl ligt een glimmend poeltje iets. iets plakkerigs.

Dan stop ik, ik ben ver genoeg gekomen in een half uur, meer dan halverwege de stam. Maar waarom stop ik, waarom ga ik niet door totdat mijn huid, nee, mijn vingers er af liggen. Waarom ga ik niet door in het bloed en de pijn? Ik voel nu mijn lichaam toch zo dansen, en ik wil door. Niet alleen omdat ik door het hout heen wil, maar ook omdat ik dat dansen wil voelen, ik wil weten wanneer de muziek uit zichzelf stopt omdat het niet meer verder kan. Omdat de machine uit elkaar valt. Maar dat doe ik niet, ik leg mezelf erbij neer. Ik leg mezelf neer bij een bescherming. Dat ik me bescherm tegen pijn of ongemak. Ik neem mezelf in bescherming als ik zou doen bij iemand anders. Je zou niet tegen een ander zeggen dat zij door moet hakken, je zou zeggen dat ze morgen weer verder kunnen, met handschoenen aan. Dus dat zeg ik, of wel, ik denk het voor mezelf, tegen mezelf. En stel mezelf gerust met de aarde op mijn poriën en het zweet onder mij oksels en het bloed onder mijn huid. Ik had door kunnen gaan maar ben gestopt met deze muziek, om het later weer op te pakken. En te gaan hakken.

En dat ga ik schrijven , ik schrijf dit hierboven. En ik koel langzaam af, het word langzaam donker en ik zit te schrijven in niet meer dan een shirt en broek. Ik voel nog steeds mijn lichte wonden in mijn handen kietelen. Ik voel nog steeds het mijn benen net bogen en hoe mijn armen zwaaiden, het zit nog in mijn lichaam. Ik denk dat ik het nooit zal vergeten, of in ieder geval niet binnenkort, hoe het hakken zit in mijn lichaam. De muziek, het ritme de danspassen zijn opgeslagen in het geheugen van al mijn spieren. Zij weten hoe het moet, zij zijn de experts waar ik op leun. Ik koel af en mijn gedachten zijn zo goed als geleegd. Het is belangrijk om het te doen, het hakken, het lopen, het werken, omdat dat de enige manier is om het te herinneren. En herinneren is kennis, en kennis is alles. En alles is kennis. Ervaringen zijn niets meer dan herinneringen, trial and error, pogingen tot het zo doen dat je het gaat herinneren. Totdat het kennis is.

Een wilde wind en stap-stap-stap over het asfalt. Marsend langs de wegen en over fietspaden. Mij stappen imiteren het *ke-dunke-dunk* van banden over de betonplaten van de fietsers om me heen. Dan het zand en blad en tak en aarde en plassen en modder, modder, modder van het bos. Rechtdoor, afslaan, rechtdoor. Stap, stap, *splash*, stap, blubber en stap. Tot over de zoom en langs de heide waar de berken laan zich kruist. Daar zoek ik tussen het dikke hout van de bomen, gevallen en torenhoog en de taaie stammen van de heide naar iets wat ik zoek ben. Ik zoek al de hele ochtend. In jaszakken, onder het tapijt, tussen de kussens van de bank, broekzakken en de waszak, de wasmachine onder het bed en bij de supermarkt. En onder de berken en heide, kilometers verderop. En zonder geluk.

Het zand houdt niet op, evenmin de heide en het bos is diep. Over smalle paadjes en door uitgestrekte plassen maar verder. In een lange boog om een vergeten heuvellandschap heen. Ik luister nauwelijks naar de omgeving en rust onder een hoge, hoge, hoge den. Leunend op een lage, lage stomp van waar ooit een familielid stond.

De regen kietelt mijn ontblote onderarmen en het puntje van mijn neus, de wind blaast mijn blote knieën schoon van hitte en stress. Ik voel hoe mijn voeten langzaam platter en harder worden onder het lopen. Ik voel de pezen in mijn benen spannen en ontspannen met elke stap, ik voel mijn spieren zoals je spieren voelt als ze nog niet wakker zijn. Ik voel dat ik nog niet wakker ben. Ik slaapwandelen. Mijn handen en mond drogen uit, mijn vingers verstijven en het gevoel verlaat ze. Ze zijn niet koud maar verouderen in het weer, je zou denken dat er rimpels op groeien en stijf worden als de eelt onder mijn tenen. Zand in de lucht. En water.

Ik beklim een stijle helling en kijk uit over de boomtoppen. Het is altijd speciaal om het bos te zien van de ogen van een vogel. Zo weids is ze dan, zo diep en mysterieus, zo speels en gevaarlijk, zo werelds en levend en heilig. Als een kind dat voor het eerst voor de deuren van een kathedraal staat, en het is vroeg in de morgen en het gebouw zingt in het stille ochtendgloren. Ik vind een heuvel zonder paden en drek en modder overal. Ik vind een weg waar er geen is door de zachte naalden van jonge dennen over de hummus van honderden jaren, misschien wel meer. Voor mij ligt het dorp en de huizen en er zijn honden en mensen en gedoe. Achter mij ligt het samengaan van het leven zoals het wordt ervaren. De volledigheid van een wandeling en een stuk natuur van een land dat meer weet dan jij. Dat meer heeft gezien dan jij. Dat meer heeft ervaren dan jij. Dat, zou het kunnen spreken, jou tot huilen zal brengen want het is als een sint van de oudheid van het oer van het gevoel in je maag dat je niet anders laat doen dan willen. Het is de engel en de god en de duivel al tegelijkertijd en spreekt niet, om jou je geest te laten houden.xp